

niam, sine qua nemo videbit Deum. Similiter Concilium Tridentinum, sess. 5, c. 1, in hoc sensu dicit, *Adam in Paradiso sanctitatem, et justitiam, in qua constitutus fuerat, amisisse*; et c. 2 subdit, *acceptam a Deo sanctitatem et justitiam, sibi et nobis perdidisse*. Hanc autem sanctitatem declarat postea, in sess. 6, consistere in gratia et donis Spiritus Sancti, et ideo, c. 7, justificationem sanctificationem appellat; quia nimirum ipsa justitia sanctitas est, qua Deus nos sanctificat, *signans, et urgens nos Spiritu promissionis Sancto*. Et in eodem sensu dixit Basilius, lib. de Spiritu Sancto, *sanctificationem non esse absque Spiritu Sancto*, ita ut angelici spiritus suapte natura sancti non sint, sine communicatione Spiritus: *Alias, inquit, nihil ab ipso Spiritu Sancto differrent*. Augustinus vero, lib. de Salutaribus docum., c. 9, dixit, *sanctitatem in operibus justitiæ positam esse*; quod intelligendum est de justitia christiana et ad Deum relata.

15. *Nomen sanctitas religioni et charitati commune est.* — Hinc ergo charitas merito etiam dici potest sanctitas animæ; nam Augustinus dixit, libr. de Natur. et grat., c. 42: *Charitas est verissima, plenissima, perfectissimaque justitia*; habet enim semper adjunctam secum gratiam, et cætera dona. Nam si religio vocatur sanctitas, eo quod aliarum virtutum opera ad Dei gloriam referat, majori titulo potest charitas hoc nomen sibi vindicare, quia altiori modo refert omnes virtutes et ipsam religionem in Deum, et quia illa est quæ præbet majorem firmitatem, et animi puritatem ad ipsum divinum cultum præstandum. Itaque fatemur hoc nomen commune esse religioni et charitati: negamus tamen inde sequi, illas esse eandem virtutem, quia vel æquivoce de illis dicitur, vel solum quatenus aliquo modo conveniunt in tendendo ad Deum, et ordinando ad illum cætera virtutum opera, quæ ratio generica est, et non specifica.

CAPUT III.

AN RELIGIO SIT VIRTUS THEOLOGICA VEL MORALIS.

1. *Ratio dubitandi proponitur.* — Quamvis jam constet religionem non esse aliquam ex illis tribus virtutibus theologis, adhuc dubitari potest an theologica sit, et cum illis virtutibus sub tali genere proximo constituenda. Ratio dubitandi esse potest, quia videtur religio habere quamdam specialem commu-

nicationem, seu convenientiam cum virtutibus theologis, ratione cujus solet illis annumerari, et ab aliis moralibus condistingui; sic enim D. Thomas 2. 2, quæst. 30, art. 4, cum misericordiam præfert omnibus virtutibus moralibus, non videtur sub illis comprehendere religionem, nec quæst. 58, art. 12, ubi similiter loquitur de justitia legali; ergo videtur religio ad altius virtutis genus pertinere, quod esse non potest nisi theologica virtus. Quod sic declaratur; nam virtutes theologice illæ sunt, quæ hominem ipsi Deo conjungunt; talis autem est religio: ergo. Patet minor, quia religionis munus est, totum hominem consecrare Deo; ideo enim devotio ponitur præcipuus religionis actus, et religio ipsa hac ratione sanctitas appellatur, ut vidimus; ergo vere et proprie unit nos Deo. Cur ergo non erit theologica virtus?

2. *Argumenta quæ suadent religionem esse theologiam virtutem.* — *Argumentum primum.* — *Argumentum secundum.* — *Tertium.* — Solet responderi non unire nos Deo immediate, sed mediante aliqua materia creata, seu actione distincta ab affectu ipsius virtutis; de ratione autem virtutis theologice esse ut uniat nos Deo immediate per actum internum proxime a se elicatum. Sed contra hoc insto, discurrendo per singulas virtutes theologicas. Nam fides theologica virtus est, etiam quoad habitum quem ponit in voluntate; et tamen ille habitus non attingit Deum immediate, sed mediante alia actione distincta ab affectu proxime elicitato ab illo habitu, qui est pia affectio, non immediate ad Deum, sed ad credendum Deo; ergo. Major probatur, quia fides habet quod sit virtus proprie a voluntate, nam inde habet quod actus ejus honeste et libere fiat; ergo si habitus voluntatis non est virtus theologica, nec fides erit absolute theologica virtus. Præterea de spe est vulgare argumentum, quia non attingit immediate Deum, sed mediante beatitudine formali, per quam ipsi uniri speramus; et ita non unit nos Deo ipsi per suum proximum affectum, sed beatitudini qua illi unimur, quæ beatitudo aliquid creatum est. Tandem charitas non solum est virtus theologica, quatenus amat Deum in se, sed etiam quatenus amat Deo gloriam, et honorem propter ipsum, quia per hoc etiam amat Deum ipsum in se. Unde talis amor respectu Dei est benevolentia, licet respectu honoris et gloriae Dei, sit concupiscentia.

3. *Assertio prima: religio non est virtus theologica.* — Nihilominus dicendum est, religionem non esse theologiam virtutem. Ita docet D. Thomas dicta q. 81, art. 4 et 5; et ibi Cajetanus; et omnes Theologi communiter in 3, d. 9; et supposita doctrina præcedentis capituli, sumitur ex communi sensu Ecclesiæ, quia virtutes theologice tres tantum esse creduntur, de quibus propterea singulariter dixit Paulus: *Nunc autem manent fides, spes et charitas, tria hæc*¹. Rationem aliqui conantur desumere ex sola ratione formali objecti, quæ debet esse Deus sub aliqua ratione increata. Sed hoc satis non est, quia religio etiam habet pro objecto formali Deum ipsum, id est divinam et increatam excellentiam; illa enim est ratio sub qua religio præbet cultum, vel adorationem, ut aperte docet D. Thomas, hic, art. 4, ubi ex speciali ratione excellentiæ divinæ colligit propriam et specialem rationem virtutis religionis, et distinctionem ejus ab aliis virtutibus. Est ergo illa ratio formalis objecti hujus virtutis, quod etiam ex superius disputatis constat; ergo si ad rationem virtutis theologice sufficeret ut respiciat Deum ipsum, ut objectum formale sub aliqua ratione increata, nihil deesset religioni, quominus virtus theologica sit.

4. *Quæ sint ad theologiam virtutem necessaria.* — Addendum ergo est, quamvis hujusmodi formale objectum sit necessarium ad virtutem theologiam, non tamen esse sufficiens, sed oportere ut etiam proxime et immediate attingat Deum ut objectum quod. Quia, ut perfecte et simpliciter sit virtus divina, necesse est ut utroque modo Deum attingat, id est, quod in illo nitatur tanquam in objecto formali, et quod nos immediate conjungat Deo ut ultimo fini, et primo principio, quod spectat ad objectum proximum et immediatum, ut sumitur ex D. Thoma supra, et 1. 2, q. 62, art. 1, 2 et 4. Religio vero, licet nitatur Deo et excellentiæ ejus, ut objecto formali, non tamen nos illi immediate unit ut objecto quod, et ideo non est theologica virtus. Quod a simili confirmari potest exemplo pœnitentiæ et obedientiæ, quæ hac ratione non sunt theologice virtutes.

5. Denique potest declarari in hunc modum. Nam excellentia divina ita est formalis ratio objectiva religionis, ut tamen non sit objectum quod immediate vult ipsa religio, quia velle Deo ipsam excellentiam potius est

effectus charitatis, quam religionis: velle autem illam alteri quam Deo, non esset actus virtutis. Solum ergo respicit divinam excellentiam medio honore, vel cultu, quatenus, scilicet, ratione illius Deus sic honorabilis est, et ab illa talis honor habet quod sit honestus, et debitus Deo, quod secus est in omnibus virtutibus theologis. Quod in fide est clarum, nam illa ita credit primæ veritati, ut credat etiam ipsam primam veritatem esse, vel infallibilem esse, vel quid simile. In charitate etiam est manifestum, quia ita nititur bonitati divinæ in amando, ut illam etiam amet ipsimet Deo, et ita per se primo amat Deum ipsum. Idem denique est in spe; nam ita sperat aliquid a Deo, ut primo et principaliter speret, et amet ipsummet Deum tanquam summum quoddam bonum ejus qui illum et in illo sperat. Quia tamen hoc bonum non est, (ut ita dicam) actuale bonum ipsius hominis, nisi ei uniatur et conjungatur, ideo non speratur tale bonum, quin simul speretur possessio ejus; sicut amatur calor unitus et pecunia possessa, amor vero non tendit immediate ad solam unionem vel possessionem, sed maxime ad calorem vel pecuniam; quod tamen non ita est in religione, quæ tantum respicit Deum, ut terminum cultus, non ut bonum, quod immediate amet, ut declaratum est.

6. *Secunda assertio, religionem esse virtutem moralem.* — *Solvitur objectiuncula ex D. Thoma et Durando.* — Atque hinc a sufficienti divisione concluditur, religionem esse virtutem moralem. Quia virtus voluntatis sufficienter dividitur in theologiam et moralem; ostensum est autem non esse theologiam; ergo est moralis. Atque est hæc communis sententia. Solus Durandus, in 4, dist. 14, quæst. 2, dixit partim esse moralem, et partim quasi theologiam, quod exponens n. 7, ait latram non esse pure moralem, quia non potest exire in actum suum, nisi præviis actibus virtutum theologiarum, ostendentium objectum sub circumstantiis ad quas ratio naturalis non possit attingere. Sed hoc non recte dicitur, nec ipse Durandus, in 3, d. 9, ita loquitur, sed absolute moralem eam vocat, sicut revera est, quia nulla est virtus, quæ in sua essentiali ratione non habeat puram naturam virtutis moralis, vel theologice. Neque ratio Durandi est alicujus momenti, quia religio operari potest ex proprio motivo sine imperio charitatis, vel spei, et religio infusa solum indiget proxima directione prudentiæ infu-

¹ 1 ad Cor. 13.

sæ. Quod autem supponat fidei fundamentum, non est contra rationem virtutis moralis, sed commune est omnibus infusis. Sed objici potest, quia virtus moralis consistit in medio, religio autem minime, quia nunquam potest homo tantum reddere Deo, quin plus debeat. Respondetur ex Divo Thoma, dicta quæst. 81, art. 5. ad 3, et Durando, 3, dist. 9, quæst. 1, ad 2, medium religionis imitari medium justitiæ, quod est æqualitatem constituere. Quia tamen non potest illam attingere, servat eam prout potest, servata proportione ad conditionem hominis et Dei, ita ut et Deum deceat, et hominis conditionem non excedat.

7. *Solutio prima, in qua asseritur piæ affectionem, moralem esse virtutem.* — Ratio dubitandi in principio posita ex dictis soluta est. Ad instantias vero factas de tribus virtutibus respondendum est. Ad primam de fide, nego habitum piæ affectionis, qui est in voluntate ad credendum, esse virtutem theologiam, quia revera ille habitus per se spectatus plus habet virtutis moralis quam theologicæ. Neque inde fit fides in ratione virtutis non esse theologiam; quia fides proprie et per se est virtus intellectualis, et sub ea ratione est virtus theologica, non secundum eas denominationes morales, quas habet ab actu voluntatis. Adde quod, sicut actus credendi, ut includit affectum et assensum, est moraliter unus actus, qui simpliciter est theologicus, quia per aliquid sui immediate attingit Deum ut objectum, ita etiam virtus fidei est suo modo moraliter una, ut constans ex habitu piæ affectionis, et luminis intellectualis; et illa est simpliciter theologica, quia per actum suum immediate attingit Deum, ut objectum. Neque quoad hoc æquiparatur illi religio; quantumcumque enim actus voluntatis cum actu intellectus per modum unius jungatur, nunquam attingit Deum ut objectum, ex vi et influxu religionis, sed solum ut terminum cultus. Nam si per actum petitionis, contemplationis, aut similem, attingitur Deus ut immediatum objectum, id semper provenit aliunde, scilicet, quia ille actus vel est fidei, vel alterius similis virtutis, ut supra tactum est, et disputando de oratione latius dicemus.

8. *Solutio secundi argumenti.* — Ad secundam difficultatem de spe, communis responsio est, virtutem spei immediate attingere Deum in se, quia ipse est summum bonum nostrum, quem nobis amamus per illam eandem virtutem, atque etiam speramus ut mer-

cedem potissimam nostrorum meritorum. Nec refert quod non speremus illum, nisi sperando simul visionem, tanquam possessionem illius boni, quia non propterea sperat Deum mediante visione, sed utrumque immediate, ut bonum possessum, et id quo possidetur. Quæ duo quasi componunt unum finem, ex formali et objetivo conflatum, ut latius in Metaphysica, et in 1. 2 traditur. Neque est simile de religione, ut dictum est, quia non Deum immediate amat, sed ut reddatur cultus Deo. Nec Deus, ut cultus, potest proprie dici immediatum objectum religionis, quia ibi involvitur denominatio ab exteriori actu religionis, qui est proximum objectum ejus, non vero Deus ipse secundum se.

9. *Solutio tertii argumenti, qua etiam ostenditur virtutem theologiam non operari in omnibus actibus qua talem.* — In tertia instantia de charitate, petitur an charitas, ut amat gloriam Deo, exerceat proprie officium virtutis theologicæ ex parte objecti quod, ita ut illud sufficiat, etiamsi per impossibile perfectior modus attingendi Deum præscindatur. Ut autem intelligatur interrogatio, est advertendum, virtutem theologiam non in omnibus actibus suis operari (ut sic dicam), quatenus theologica est, quoad objectum materiale, quia non semper operatur circa illud objectum a quo theologiam denominatur; ut charitas, amando proximum, non operatur theologice, et sic de aliis. Et ratio est, quia virtus non denominatur theologiam ex adæquata materia, sed ex primario objecto, quod proxime et per se attingit, quod est Deus. Hinc ergo oritur dubium, quando ex charitate amamus gloriam Deo, an ille actus possit dici proprie et formaliter theologicus, ex ea parte qua est amor benevolentiae Dei, quamvis illi solum amet bonum extrinsecum creatum, et ex illa parte, qua est amor concupiscentiæ ipsius gloriæ Dei, deficiat a ratione, et excellentia virtutis theologicæ.

10. *Resolutio subortæ dubitationis.* — In hoc ergo dubio utraque pars videtur probabilis, et facile defendi posset. Nam quod ille affectus proprie theologicus non sit, probare videtur difficultas tacta, retorquendo argumentum ab actu religionis ad actum charitatis ex similitudine rationis, quia per illum actum non attingitur Deus immediate, sed gloria Dei. Et sequendo hanc partem, manet solum argumentum. Quia vero actus ille est verus amor amicitiae, qui primo et per se fer-

tur ad personam tanquam ad objectum, ideo satis verisimile est illum actum esse theologicum, quia unit nos ipsi Deo, ut amico. Neque, hoc admissio, sequitur idem dicendum esse de actu religionis, quia licet per illum etiam velimus reddere gloriam Deo, nihilominus per illum actum non attingitur Deus, ut objectum quod amatur proprio amore amicitiae. Et propria ratio esse videtur, quia ad amorem amicitiae non sufficit velle alicui quod est ei bonum, sed necesse est velle, quatenus bonum ejus est, et propter ipsum, quomodo charitas vult gloriam Deo, vel potius vult Deum esse gloria affectum, et propter hunc specialem modum amandi dicitur immediate conjungere affectum ipsi personæ amatae, et non tantum gloriæ ejus. At vero religio vult præbere gloriam Deo, non formaliter ex affectu ad ipsam personam, neque propter ipsam, seu propter bonum ejus, sed solum propter justitiæ æquitatem et honestatem, ut supra dicebam; et ideo talis actus, formaliter et proprie loquendo, non est amor amicitiae ad Deum, nec tendit in illum, ut immediatum objectum quod, ac proinde ex vi talis actus non est religio theologiam virtus. Si autem attente consideremus, hoc totum provenit ex eo, quod illemet Deus, cui amor gloriæ ex charitate, est in se et propter se primario amatus per eandem charitatem, et non per religionem, et ideo in hac differentia potissime sistendum est.

CAPUT IV.

QUOMODO RELIGIO A VERA ET PROPRIA JUSTITIA DISTINGUATUR.

1. *Quæstionis status aperitur, ac prima suppositio præjacetur.* — Post comparisonem religionis cum virtutibus theologis, quibus propinquissima est, cum moralibus est conferenda, ut tandem ejus unitas, ratio et dignitas intelligatur. Suppono autem primo hic solum esse sermonem de virtutibus moralibus appetitivis, seu voluntatis, ut excludamus virtutem moralem intellectualem, ut est prudentia, quæ, cum in intellectu sit, satis claram distinctionem habet a religione, quamvis religio necessario debeat esse conjuncta prudentiæ, ut ab illa in suis actibus dirigatur, quod commune illi est cum cæteris virtutibus. De qua prudentia religiosa (ut sic dicam), an sit distincta a prudentia, prout versatur in materia aliarum virtutum, quæ-

tionem habet generalem de unitate prudentiæ, quæ ad hunc locum nihil spectat; nam, utcumque se habeat prudentia in se, et in suo esse et unitate, certum est distingui a virtute religionis, etiam prout versatur circa materiam ejus, sicut distinguitur intellectus a voluntate, quia versatur circa illam materiam sub ratione veri, religio vero sub ratione boni et honesti, secundum talem speciem honestatis.

2. *Secunda suppositio.* — Secundo, suppono nullam hic esse difficultatem de comparatione religionis ad fortitudinem vel temperantiam, sub his virtutibus includendo virtutes omnes, quæ harum partes potentiales appellantur, nam ab his omnibus differt religio, non tantum specie, sed etiam quodammodo genere. Nam virtutem moralem appetitivam generali partitione dividit S. Thomas 1. 2, quæstione 59, artic. 4, et quæstione 60, articulo 2, in duo immediata membra: unum dicit esse virtutum circa operationes, aliud circa passiones, quæ sub aliis vocibus dicuntur virtutes ad alterum, vel ad se. Quæ divisio non est dubium quin esse possit, in omni rigore, generis in species proximas et immediatas, licet quælibet illarum subalterna sit, et genus continens sub se plures species, vel etiam plura genera minus universalia, quia omnes virtutes sub illo quasi supremo genere, seu diviso comprehensæ, sunt proprie et univoce virtutes morales. Et illa prima duo membra, ratione suæ honestatis, habent inter se essentialem diversitatem, quæ ita potest explicari. Nam, sicut in accidentibus absolutum et relativum essentialiter differunt, ita in virtutibus habere honestatem per respectum ad alterum, vel solum per conformitatem ad ipsum operantem sunt differentie virtutum et honestatum valde essentielles. Unde honestates habent valde distinctas, et media diversarum rationum. Imo multi volunt etiam in subjecto differre, quia virtutes ad alterum sunt in voluntate, aliæ vero a multis creduntur esse in appetitu, de quo alias. Cum ergo religio sub priori membro virtutum ad alterum comprehendatur, ut ex supra dictis constat, et ex D. Thoma 2. 2, q. 80, fit plusquam specie, et quasi genere distingui ab omnibus aliis virtutibus, quæ ad se vel circa passiones esse dicuntur, et sub temperantia et fortitudine includuntur.

3. Atque hinc ulterius sequitur, si accipiamus illum communem conceptum virtutis moralis ad alterum, illum vere, et proprie,